

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7CoP/5/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3609200640
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:3609200640.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Sidónie Sládečkovej a JUDr. Marty Polyákovej, vo veci starostlivosti súdu o maloletú D. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky, zastúpenú Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Nitre ako kolíznym opatrovníkom, dieťa rodičov: L. Z. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D., N. XX, zast. JUDr. Karínou Uhrínovou, advokátkou so sídlom Banská Bystrica, Námestie Š. Moysesa 4 a JUDr. F. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H., W. XXXX/X, zastúpený Advokátskou kanceláriou STOKLASA & STOKLASOVÁ s.r.o. so sídlom v Nitre, Farská 25, v konaní o návrhoch rodičov na zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu, o odvolaní matky maloletého dieťaťa a kolízneho opatrovníka proti rozsudku Okresného súdu Nitra č.k. 13P/228/2014-973 zo dňa 30. mája 2019 v spojení s jeho opravným uznesením č.k. 13P/228/2014-1058 zo dňa 20.januára 2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch týkajúcich sa uloženia výchovného opatrenia, ako aj trov konania **p o t v r d z u j e .**

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1.1.Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zmenil rozsudok Okresného súdu Nitra č.k. 24P/3/2007-87 zo dňa 29.07.2008 v časti úpravy styku otca s maloletou D. G., nar. XX.XX.XXXX tak, že styk otca s maloletou D. neupravil. O. D. a jej rodičom uložil povinnosť podrobiť sa sociálnemu poradenstvu, a to prostredníctvom orgánu sociálno-právnej ochrany detí - Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Nitra, Štefánikova tr. 88, Nitra - Referátu poradensko-psychologických služieb s tým, že poradenstvo sa bude realizovať vždy v párnom týždni v kalendárnom roku v stredu v čase od 15:00 hod. do 16:00 hod. v priestoroch referátu poradensko-psychologických služieb. Obom rodičom uložil povinnosť dostaviť sa v stanovenú hodinu na uvedenú adresu a rešpektovať plán výkonu výchovného opatrenia. Matke maloletého dieťaťa uložil povinnosť v stanovenú hodinu zabezpečiť účasť maloletého dieťaťa na výchovnom opatrení podľa pokynov Referátu poradensko-psychologických služieb. Ďalej rozhodol, že uvedené výchovné opatrenie bude trvať po dobu jedného roka odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia. Konanie o návrhu otca na zverenie dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti zastavil. O trovách konania rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov nárok na ich náhradu nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 25 ods. 1 až 4, § 37 ods. 2 písm. d) zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine, § 14 ods. 1 zákona č. 305/2005 Z.z. o sociálnoprávnej ochrane detí a o sociálnej kuratele, § 29 ods. 1,3 zákona č. 161/2015 Z.z. CMP, ako aj zisteným skutkovým stavom.

1.2.V dôvodoch rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na obsah návrhu matky maloletej D. doručený Okresnému súdu Partizánske dňa 09.03.2009, ktorým návrhom sa domáhala zmeny úpravy práv a povinností k maloletej dcére. Žiadala, aby súd predchádzajúce rozhodnutie v časti úpravy styku otca s maloletou dcérou zmenil tak, že otec bude oprávnený stretávať sa s dcérou každú párnú nedeľu v

mesiaci v čase od 15.00 hod. do 17.00 hod., a to vždy za jej prítomnosti. Dôvodila tým, že otec nerealizuje styk s maloletou dcérou v rozsahu určenom súdom, keď sa s maloletou dcérou nestretáva nepárne utorok a v mesiaci január 2009 sa s dcérou nestretol vôbec. Poukázala na to, že otec maloletej D. rovnako nevyužíva časový rozsah styku v plnej miere, keď mu stačí 90 minút a spravidla na stretnutie s dcérou mešká.

1.3.Súd prvej inštancie v tejto súvislosti uviedol, že Okresnému súdu Partizánske bol dňa 17.06.2009 doručený návrh otca maloletej D., ktorým návrhom sa domáhal zmeny rozsahu jeho styku s maloletou D. tak, že bude oprávnený sa s dcérou stretávať každý nepárny piatok od 17.00 hod. do nedele do 17.00 hod. a každý rok odo dňa 25.12. od 10.00 hod. do 26.12. do 17.00 hod. a tiež každú párnú stredu od 15.00 hod. do 17.30 hod. vždy bez prítomnosti matky. Návrh odôvodnil tým, že dcéra sa sama dožaduje, aby styk s ním trval dlhšie a bez prítomnosti matky, s čím matka maloletej D. nesúhlasí alebo podmieňuje požadovaním neúmerne vysokého výživného z jeho strany. Uviedol, že matku D. niekoľkokrát vyzval, aby zvyšovala životnú úroveň dcéry nielen prostredníctvom výživného ale aj tým, aby sa zamestнала, čo odmietla a naďalej je dobrovoľne nezamestnaná. Dodal, že matka maloletého dieťaťa študuje diaľkovo na vysokej škole v Bratislave, kde vyučovanie prebieha v piatky a soboty, ktoré dni teda netrávi s dieťaťom. Záverom poukázal, že zmena pomerov nastala aj na jeho strane, keď plnením si pracovných povinností ako sudca má pojednávacie dni v utorok a v piatok, z ktorých dôvodov nemôže v tieto dni realizovať styk s dcérou.

1.4.Súd prvej inštancie zároveň poukázal na to, že dňa 03.11.2010 otec dieťaťa podal na Okresný súd Partizánske aj návrh na zverenie dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, ktorá by sa realizovala v týždňových intervaloch vždy od 15.00 hod. pondelka. Svoj návrh odôvodnil tým, že matka v konaní o rozšírenie styku s maloletou dcérou spôsobuje prieťahy a obštrukcie a permanentne mu bráni v už upravenom styku s dcérou. Z uvedených dôvodov podal návrh na výkon rozhodnutia, pričom súd matku doposiaľ nedonútil dobrovoľne rešpektovať právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie. Zdôraznil, že má vytvorené vhodné podmienky na zabezpečenie osobnej starostlivosti o dieťa, je riadne zamestnaný a dokáže pokryť náklady spojené so starostlivosťou o dcéru.

1.5.Súd prvej inštancie konštatoval, že Okresný súd Partizánske uznesením č.k. 3P/33/2010-105 zo dňa 07.10.2011 spojil uvedené veci na spoločné konanie, ktoré bolo následne vedené na uvedenom súde pod sp. zn. 6P/99/2009. Po prenesení príslušnosti sa miestne príslušným stal Okresný súd Nitra, ktorý v tejto veci rozhodol napadnutým rozsudkom.

1.6.Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania a dospel k záveru, že v danom prípade nie je možné upraviť styk otca s maloletou D., ale tiež súd nevzhliadol dôvod, aby bol styk otca s dcérou definitívne zakázaný. Súdu bolo zrejmé, že maloletá D. v súčasnej dobe odmieta akýkoľvek kontakt so svojim otcom. Zastal názor, že v danej veci rodičia dieťaťa stratili aj minimálnu schopnosť kooperovať v prospech dieťaťa pre pretrvávajúce zameranie sa na vzájomné konflikty, pričom sú to práve rodičia, ktorí ako jediní v tejto situácii môžu dieťaťu opäť sprostredkovať pocit bezpečia, a to aj vo vzťahu k druhému rodičovi. V tejto súvislosti uviedol, že pri rozhodovaní o úprave pomerov dieťaťa je v prvom rade treba rešpektovať skutočnosť, že pri obnovovaní vzťahu dieťaťa s rodičom, od ktorého sa dieťa odcudzilo, je potrebné postupovať citlivo a pripraviť podmienky pre to, aby obnova tohto vzťahu prebiehala v atmosfére bezpečia a porozumenia. Konštatoval, že za týmto účelom môže súd rodičom uložiť povinnosť využiť odbornú poradenskú pomoc. Táto povinnosť však musí byť, pokiaľ ide o využívanie donucovacích oprávnení štátu, limitovaná, pretože je nevyhnutné brať ohľad na práva a záujmy všetkých zúčastnených, predovšetkým dieťaťa. Zdôraznil, že ak sa nepodarí ani s využitím dostupných prostriedkov zaistiť vzájomnú spoluprácu a komunikáciu medzi rodičmi aspoň do takej miery, že by dieťa dokázalo subjektívne prijať kontakt a prípadne i starostlivosť zo strany oboch svojich rodičov, v takom prípade nie je porušením práva dieťaťa na ochranu rodinného života a ani nie je v rozpore s jeho najlepším záujmom, ak jednému z jeho rodičov kontakt s dieťaťom bude výrazne obmedzený alebo zakázaný, hoci toto opatrenie nesmie byť nikdy vnímané ako definitívne.

1.7.V danom prípade súd prvej inštancie považoval za preukázané, že rodičia maloletej D. nedokážu jednotne výchovne pôsobiť na maloleté dieťa, a to ani v záujme jeho zdravého vývoja. Mal za to, že maloletá D. je v súčasnej dobe, vzhľadom k dĺžke času odkedy sa nestretla so svojim otcom ako aj v dôsledku vplyvu rodinného prostredia, v ktorom vyrastá a ktoré je negatívne nastavené voči jej otcovi, jednoznačne citovo naviazaná na svoju matku. Z vykonaného dokazovania súdu vyplynulo, že u maloletej D. sa aj v čase, keď udržiavala kontakt so svojim otcom prejavovali disharmonické prvky v súvislosti s náročnejším emočným zvládaním situácie konfliktu jej rodičov a usporiadania kontaktu dieťaťa s otcom a matkou. Maloletá citlivo vnímala celé dianie a reagovala naň svojim emočným rozpoložením, výrazne emočne a citovo vnímala prípadné konflikty rodičov. &za nesporné považoval, že maloletá D. by bola násilným vynucovaním kontaktov so svojim otcom za súčasnej situácie

traumatizovaná. Konštatoval, že maloletá D. vzhľadom k svojmu veku má vedomosť o tom, že negatívne situácie, ktoré popisovala z minulosti (otec ju mal zobrať do búrky, vyhrážal sa jej, že ju vezme matke a nevráti ju) sa už v súčasnej dobe nemôžu reálne stať, a preto sa svojho otca nebojí, nemá z neho strach, iba s ním nemá záujem komunikovať a stretávať sa s ním. Ani po telefonickom kontakte po dlhšom čase neprišlo k takému želanému výsledku (a to vzhľadom na reakciu maloletej D.), ktorý by zabezpečoval, že tieto kontakty sa v budúcnosti môžu pozitívne prejavíť na obnovení vzájomných citových väzieb. Zohľadňujúc vyššie uvedené dôvody súd prvej inštancie neupravil styk otca s maloletou D. žiadnym spôsobom. Rozhodol tak aj z dôvodu, aby maloletá D. nebola nútená do kontaktov s otcom, čo by ju, podľa názoru súdu, za súčasného stavu psychicky zaťažovalo a ešte vo väčšej miere nastavovalo do odporu voči svojmu otcovi.

1.8.Súd prvej inštancie videl spôsob možnej reparácie narušených vzťahov, podobne ako je uvedené v záveroch znaleckého posudku Ústavu pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii s.r.o. práve formou výchovného opatrenia, účelom ktorého bude naučiť rodičov maloletého dieťaťa komunikovať medzi sebou nekonfliktným spôsobom, naučiť ich pracovať so svojimi emóciami vo vzťahu k druhému rodičovi, získať objektívnejší náhľad na problematiku ich porozvodového vzťahu, porozumenie nutnosti ich vzájomnej konštruktívnej komunikácie v záujme dieťaťa. Dodal, že úlohou výchovného opatrenia bude nastaviť matku dôsledným poradenským procesom na takú súčinnosť, ktorá bude zárukou bezproblémových kontaktov otca s dcérou do budúcnosti. Uviedol, že tento proces bude riadený plánom sociálnej práce s dieťaťom a jeho rodičmi, ktorý vypracuje príslušný referát, a to s prihliadnutím k odporúčaniam znaleckého ústavu tak, ako sú uvedené v znaleckom posudku. Uviedol, že psychológ referátu podľa čiastkových výsledkov plánu práce s touto rodinou sám vyhodnotí, či a kedy nastane situácia, kedy už bude maloletá D. pripravená na kontakt so svojím otcom a aj to za akých podmienok a v akom rozsahu. Zdôraznil, že obaja rodičia sú v zmysle nariadeného neodkladného opatrenia povinní rešpektovať pokyny Referátu poradensko-psychologických služieb a vo výroku tohto rozhodnutia stanovenom čase sa podrobiť uvedenému sociálnemu poradenstvu.

1.9.Návrhu matky na doplnenie dokazovania výsluchom maloletej D. súd prvej inštancie nevyhovел z dôvodu, že názor maloletej D. je súdu známy a preto k ďalšiemu výsluchu dieťaťa nepristúpil nepredpokladajúc žiadnu zmenu v jeho názoroch. Súd prvej inštancie zároveň zamietol návrh na doplnenie dokazovania súkromným znaleckým posudkom, ktorý si dala vyhotoviť sama matka, a to o vyšetrenie otca, nakoľko osobnosť otca, jeho povahové črty, intelektová úroveň a psychologické predpoklady na výchovu maloletého dieťaťa ako aj zhodnotenie jeho charakterového a morálneho profilu bolo uskutočnené v znaleckom posudku Ústavu pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii s.r.o.. Vzhľadom na späťvzatie návrhu otca v časti zverenia maloletej D.o striedavej osobnej starostlivosti konanie vo veci zastavil.

2.Proti tomuto rozsudku v časti presne stanového dňa a času realizácie výchovného opatrenia, podal písomne v zákonnej lehote odvolanie kolízny opatrovník. Dôvodil tým, že je problémové priestorovo a personálne zabezpečiť výkon výchovného opatrenia v presne určený čas s prihliadnutím na možnosti RPPS a tiež zabezpečenie chodu RPPS. Poukázal na to, že pri práci s rodinou je potrebné zohľadňovať individuálne potreby dieťaťa a členov rodiny a taktiež aktuálnu potrebu periodicity stretnutí. Zdôraznil, že RPPS neposkytuje sociálne poradenstvo, ale odborné psychologické poradenstvo. Na základe vyššie uvedeného navrhol rozsudok súdu v časti realizácie výchovného opatrenia zmeniť tak, že súd uloží maloletej D. a jej rodičom povinnosť podrobiť sa sociálnemu poradenstvu a odbornému psychologickému poradenstvu, a to prostredníctvom orgánu sociálno-právnej ochrany detí - Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Nitra, Štefánikova tr. 88, Nitra a Referátu poradensko-psychologických služieb, s tým, že poradenstvo sa bude realizovať v zmysle plánu výchovného opatrenia so zreteľom na individuálne potreby dieťaťa. Zároveň navrhol, aby súd obom rodičom uložil povinnosť dostaviť sa v stanovenú hodinu na uvedenú adresu a rešpektovať plán výkonu výchovného opatrenia s tým, že matka maloletého dieťaťa bude povinná v stanovenú hodinu zabezpečiť účasť maloletého dieťaťa na výchovnom opatrení podľa pokynov Referátu poradensko-psychologických služieb.

3.Proti rozsudku súdu prvej inštancie čo do výrokov o uložení povinnosti maloletej D. a jej rodičom podrobiť sa sociálnemu poradenstvu (výchovné opatrenie), podala v zákonnej lehote odvolanie matka maloletého dieťaťa. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že uložené výchovné opatrenie zamietne. Vytýkala súdu prvej inštancie, že súd žiadnym spôsobom nezdôvodnil dĺžku trvania ani frekvenciu výchovného opatrenia. V tejto súvislosti zdôraznila, že účastníci konania majú právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Bránila sa tým, že uloženým výchovným opatrením nedôjde k naplneniu jeho účelu, k sfunkčneniu komunikácie medzi rodičmi a uskutočneniu kontaktu dcéry s otcom, a to z dôvodu, že dcéra osobný aj telefonický kontakt s otcom odmieta a nechce sa s ním stretávať. Žiadala zohľadniť, že otec o dcéru nemá záujem, čoho dôkazom je okrem

nevyužitia telefonického kontaktu každú stredu od 18.00 hod. do 18.30 hod., aj prerušenie jeho styku s maloletou dcérou počas predchádzajúcich 6 rokov. V tejto súvislosti zdôraznila, že otec sa sám z vlastnej vôle prestal stykať s maloletou dcérou. Uviedla, že je pre ňu nepochopiteľné, prečo sa otec domáhal nariadenia neodkladného opatrenia až takmer po 6 rokoch nestretávania sa s dcérou, kedy obnovenie a náprava ich vzťahu vzhľadom na odstup času je málo pravdepodobné. Poukázala na to, že ona v stykoch otcovi nebránila a ospravedlniteľné dôvody nerealizovaných stykov riadne a včas preukázala, a preto boli všetky výkony rozhodnutia zastavené. Vyjadrila presvedčenie, že v súčasnosti absentuje skutočný záujem o obnovenie kontaktov tak zo strany otca, ako aj zo strany dcéry, a preto nariadenie výchovného opatrenia považovala za neúčelné a neefektívne. Tvrdenie otca, že dcére posielal peniaze nad rámec výživného cca 100,- eur poprela. V tejto súvislosti uviedla, že otec dcére za 14 rokov poslal 100,- eur nad rámec výživného len 4 krát, aj to v termínoch pred nastávajúcimi súdnymi pojednávaniami v roku 2019, čo sa môže javiť z jeho strany ako účelové. Poukázala na to, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že otec nekontaktoval dcéru od 13.06.2013, v súčasnosti nejaví záujem ani o telefonický kontakt s ňou, rovnako sa nezúčastnil nariadeného poradenstva na RPPS. Matka zdôraznila, že dcéra má 14 rokov a na prejednávajúcu vec má svoj názor, nesúhlasí s uložením výchovného opatrenia, ktoré opatrenie obmedzuje jej voľný čas na neprimerane dlhý čas - 2x v mesiaci po dobu jedného roka. Uviedla, že dcéra sa dožadovala vypočutia na súde a chcela súdu svoj postoj k otcovi vysvetliť. Nevypočutím dcéry v konaní súd pochybil, keď nezistil všetky rozhodujúce skutočnosti, potrebné pre správne rozhodnutie vo veci rozsahu a druhu výchovného opatrenia podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP. Matka nesúhlasila s nariadeným výchovným opatrením z dôvodu zbytočnej traumatizácie dcéry. V tejto súvislosti poukázala na lekársku správu psychiatricky, z ktorej správy vyplýva, že možný kontakt otca s dcérou aj prostredníctvom sociálnej kurately u maloletej D. vyvoláva traumu. Uviedla, že zo správy rovnako vyplýva, že ak by výchovné opatrenie malo trvať pod dobu jedného roka, stres maloletej D. by mohol vážnym spôsobom ovplyvniť jej zdravotný stav.

4. Matka maloletého dieťaťa sa písomne vyjadrila aj k odvolaniu kolízneho opatrovníka, v ktorom súhlasila s argumentmi kolízneho opatrovníka o neprimeranosti výchovného opatrenia. Uviedla, že nariadené výchovné opatrenie nad rámec jeho účelu zaťažuje najmä matku a maloletú D.. Žiadal zohľadniť, že s ohľadom na odstup času nestretávanie sa otca s dcérou viac ako 6 rokov, odmietanie kontaktov D. s otcom, negatívny postoj D. k otcovi, odmietanie podrobenia sa výchovnému opatreniu a s prihliadnutím aj na vek D., je obnovenie vzájomnej komunikácie medzi dcérou a otcom a rodičmi navzájom prostredníctvom výchovného opatrenia nepravdepodobné. S formuláciou znenia výchovného opatrenia, ktoré vo svojom odvolaní navrhol kolízny opatrovník nesúhlasila, a to z dôvodu, že takto navrhnuté výchovné opatrenie je podľa jej názoru časovo neohraničené. Podľa jej názoru výchovné opatrenia majú byť ukladané na konkrétne časové obdobie, špecifikované v rozhodnutí. V tejto súvislosti zdôraznila, že kolízny opatrovník žiadne časové obdobie nenavrhol určiť, t.j. výchovné opatrenie tak môže trvať až do 18. roku života maloletej D. s čím nesúhlasila. Záverom navrhla, aby odvolací súd odvolanie kolízneho opatrovníka zamietol pre jeho neurčitost' čo do výroku o dĺžke trvania výchovného opatrenia.

5. K odvolaniu matky a k odvolaniu kolízneho opatrovníka sa vyjadril otec maloletého dieťaťa, ktorý poprel tvrdenie matky dieťaťa, že o svoju dcéru nemá záujem s odôvodnením, že nevyužíval telefonický kontakt so svojou dcérou, ako aj prerušením styku s jeho dcérou pred takmer šiestimi rokmi. Poukázal na výsledky vykonaného dokazovania, z ktorého vyplýva, že matka sa po celý čas tohto konania úmyselne snažila mariť a aj marila jeho stretávanie s dcérou, čoho výsledkom boli desiatky neuskutočených stretnutí s dcérou bez možnosti náhradných stretnutí, s ktorými matka vyslovene nesúhlasila. Zdôraznil, že matka nemala nikdy záujem na tom, aby mal vytvorený vzťah so svojou dcérou. V tejto súvislosti uviedol, že viackrát upozorňoval súd prvej inštancie a ÚPSVaR na nevhodné správanie matky maloletej D., ako aj jej starej matky a žiadal o asistenciu pri realizácii styku, ale bezúspešne. Poukázal na to, že maloletá D. bola traumatizovaná, keď videla konflikty, ktoré vyvolávala jej matka a stará matka pri každom jednom styku s dcérou. Z uvedeného dôvodu, uprednostnil na svoj úkor záujem dcéry, aby nemusela prežívať tieto situácie, keď sa rozhodol, že nebude na stretnutia s dcérou chodiť až do rozhodnutia súdu o úprave styku s dcérou bez prítomnosti jej matky. Poprel vyjadrenie matky D., že peniaze nad rámec upraveného výživného posielal účelovo pred pojednávaním. Rovnako sa nestotožnil s argumentáciou matky D., že výchovné opatrenie je pre ňu neprimerane obmedzujúce. Uviedol, že svojej dcére sa prispôsobí a bude rád, keď ju bude môcť vidieť a porozprávať sa s ňou. Zdôraznil, že on svojej dcére nikdy neublížil či už verbálne alebo fyzicky a konfliktný vzťah medzi ním a matkou dieťaťa nie je dôvodom na to, aby sa s dcérou nestretávali. Poukázal na znalecký posudok, v ktorom posudku znalkyňa uviedla, že nie je dôvod na zakázanie styku otca s maloletou dcérou a z jeho obsahu jasne vyplynulo, že matka dieťaťa vytvára dcére negatívny obraz o ňom. Z uvedeného znaleckého posudku

jasne vyplynulo, že má úprimný záujem stretávať sa so svojou dcérou. Uviedol, že samotné obnovenie, rekonštrukcia styku má byť opatrná a v záujme dieťaťa, preto v tejto časti rozhodnutie ponecháva na úvahe súdu aj vzhľadom na odvolanie kolízneho opatrovníka k dĺžke výchovného opatrenia. Záverom dodal, že je pravdepodobné, že matka dieťaťa bude termíny s vysokou pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou mariť práceneschopnosťou a podobne, tak ako to robila doposiaľ.

6. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 2 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku, ďalej len „CMP“ a § 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch týkajúcich sa uloženia výchovného opatrenia maloletému dieťaťu a jeho rodičom a trov konania a konania, ktoré mu predchádzalo, bez prejednávania veci na odvolacom pojednávaní dospel k záveru, že odvolanie matky a kolízneho opatrovníka nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch je potrebné podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP ako vecne správny potvrdiť.

7. Podľa § 2 CSP podľa tohto zákona sa postupuje, ak je daná právomoc súdu, pokiaľ Civilný mimosporový poriadok, Správny súdny poriadok alebo iný zákon neustanovuje inak.

8. Podľa § 387 odsek 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 387 odsek 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, príp. doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Podľa § 37 ods. 2 písm. d) zák. č. 36/2005 Z. z. o rodine v znení neskorších predpisov (ďalej len ZR), ak je to potrebné v záujme maloletého dieťaťa, súd môže rozhodnúť o uložení týchto výchovných opatrení: uloží maloletému dieťaťu a jeho rodičom povinnosť podrobiť sa sociálnemu poradenstvu alebo odbornému poradenstvu v špecializovaných zariadeniach.

11. Odvolací súd po prejednaní veci a preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch dospel k záveru, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke. Závery súd prvej inštancie majú oporu vo vykonanom dokazovaní, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi uvedenými súdom prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí (§ 387 ods. 2 CSP) a na zdôraznenie správnosti a doplnenie dôvodov napadnutého rozhodnutia uvádza :

12. Ustanovenia týkajúce sa výchovných opatrení sú systematicky v Zákone o rodine zahrnuté do prvej hlavy pred zásahy do rodičovských práv a povinností rozhodnutím súdu. Situácie, kedy prichádzajú do úvahy, sú signálom, že vo vzťahoch medzi rodičmi a deťmi existujú poruchy, ktoré pokiaľ budú odstránené, nevyžadujú zásadnejší zásah do rodičovských práv a povinností. V § 37 ods. 2 písm. d) zák. o rodine je okrem ďalších uvedených výchovných opatrení, ktorým súd uloží maloletému dieťaťu a jeho rodičom podrobiť sa sociálnemu poradenstvu alebo odbornému poradenstvu, ktoré je opatrením nižšej intenzity a o ktorom súd rozhoduje vtedy, ak dospeje k záveru, že v danom prípade je opatrenie miernejšieho charakteru, postačujúce.

13. Výsledky vykonaného dokazovania realizovaného na pojednávaní pred súdom prvej inštancie a tiež obsah súdnych spisov vedených vo veci starostlivosti súdu o maloletú D. svedčia o tom, že výchovné opatrenie, ktoré súd obom rodičom a maloletému dieťaťu uložil má oporu v zistenom skutkovom stave. Z obsahu vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva narušenosť vzťahov nielen medzi rodičmi navzájom ale aj medzi otcom a maloletým dieťaťom. Bola nesporne preukázaná aj existencia napätia medzi rodičmi vzájomne a medzi dieťaťom a otcom. Rodičia vzájomne nekomunikujú a dieťa s otcom tiež komunikovať akýmkoľvek spôsobom odmieta, preto tento stav vyžaduje prijatie ďalšieho opatrenia.

14. Odvolací súd zdôrazňuje, že cieľom odborného poradenstva uloženého súdom prvej inštancie je predovšetkým sledovať záujem maloletého dieťaťa, v prospech ktorého je mať fungujúci vzťah s oboma rodičmi a teda aj s otcom. Výchovné poradenstvo uložené súdom má zabezpečiť to, že maloleté dieťa sa bude vyvíjať v súlade so všeobecne akceptovanými zásadami spoločnosti, ktoré zahŕňujú aj právo dieťaťa na styk a rozvoj vzťahu s druhým rodičom, ktorému nebolo dieťaťu zverené do výchovy. Takto nariadené výchovné opatrenie by malo prispieť k naplneniu oprávnených práv a záujmov maloletého dieťaťa a tiež k tomu, aby matka a v danom prípade aj maloleté dieťa získali schopnosť akceptovať úlohu a význam druhého rodiča pri výchove dieťaťa. Kontrolovaný kontakt otca s maloletou dcérou v neutrálnom prostredí pod dohľadom odborníkov a tiež terapeutická práca s rodičmi vytvára priestor pre dieťaťu, aby zvládlo kontakt s otcom a nadviazalo s ním fungujúci vzťah. Keďže sa maloleté dieťa bráni osobnému kontaktu s otcom je daná potreba terapeutickej práce s dieťaťom a tiež s rodičmi

medzi ktorými je tiež napätý vzťah. Odvolací súd sa prikláňa k tomu záveru, že bez cielenej intervencie odborníka vo vzťahu k maloleťmu dieťaťu aj k rodičom nie je možné dosiahnuť zmenu postoja dieťaťa k otcovi a jeho zlepšenie.

15.Podľa názoru odvolacieho súdu je v záujme maloleťmu dieťaťa, aby sa otec podieľal na jeho výchove a aby sa rozvíjali a prehľbovali vzťahy medzi ním a dieťaťom, pretože maloleť dieťa potrebuje k harmonickému a zdravému vývinu lásku oboch rodičov, preto je v záujme dieťaťa, aby sa súd nariadením tohto výchovného opatrenia pokúsil o konsolidáciu vzťahov medzi otcom a dieťaťom.

16.Čo sa týka námietky matky ohľadne dĺžky trvania a frekvencie uloženého výchovného opatrenia odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní primeraným spôsobom zohľadnil osobitosti tejto veci a situáciu, v akej sa maloleť dieťa a otec nachádzajú. Keďže styk dieťaťa s otcom sa nerealizoval niekoľko rokov a s ohľadom aj na vek a postoj dieťaťa je aj podľa názoru odvolacieho súdu vhodné, aby sa aspoň spočiatku realizovalo sociálne poradenstvo v menšom rozsahu t.j. v rozsahu iba jednej hodiny a to každý druhý týždeň po dobu jedného roka. Takáto úprava zaručuje, že odborníci v danej oblasti budú pravidelne pracovať s dieťaťom aj s jeho rodičmi, síce iba v rozsahu jednej hodiny každý párny týždeň avšak po dlhšiu dobu t.j. 12 mesiacov, čo vytvára lepší priestor pre vytvorenie kladného postoja matky a maloleťmu dieťaťu k úlohe a významu otca v živote dieťaťa.

17.Čo sa týka námietok a pochyb matky ohľadne naplnenia účelu výchovného opatrenia jej závery súd zatiaľ predčasné. Matka bezdôvodne vopred spochybňuje význam práce odborníkov, ktorý budú sociálne poradenstvo realizovať, pričom vyhodnotiť splnenie účelu, ktorý sa ním sleduje prináleží v zmysle príslušných ustanovení zákona o rodine súdu. Súdu v zmysle § 37 ods. 7 zák. o rodine sleduje vykonávanie výchovných opatrení najmä v súčinnosti s orgánom sociálnoprávnej ochrany detí, obcou, neštátnym subjektom a s príslušným zariadením. V zmysle ust. § 37 ods. 8 zák. o rodine súd hodnotí účinnosť výchovného opatrenia priebežne tak, aby pred uplynutím obdobia, ktoré uviedol v rozhodnutí o jeho uložení, zhodnotil splnenie účelu výchovného opatrenia. Ak splnilo svoj účel, súd zruší výchovné opatrenie.

18.K námietkam matky, že otec nemá o dieťa záujem odvolací súd iba dodáva, že ide o subjektívne tvrdenia matky, ktoré nezodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania a obsahu spisu vedeného v tejto veci.

19.Matka ďalej v podanom odvolaní namietala nesprávny postup súdu prvej inštancie, ktorý napriek návrhu nevypočul v konaní maloleťmu dieťaťu a nezistil jeho názor na uloženie výchovného opatrenia.

20.Podľa § 43 zák. o rodine maloleťmu dieťaťu má právo vyjadriť samostatne a slobodne svoj názor vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú. V konaniach, v ktorých sa rozhoduje o veciach týkajúcich sa maloleťmu dieťaťu, má maloleťmu dieťaťu právo byť vypočutý. Názoru maloleťmu dieťaťu musí byť venovaná náležitá pozornosť zodpovedajúca jeho veku a rozumovej vyspelosti.

21.Podľa čl.4 CMP súd aplikuje a interpretuje právo rovnako vo vzťahu ku všetkým účastníkom konania. Ak je účastníkom konania maloleťmu dieťaťu, koná súd v jeho najlepšom záujme a ak je to vhodné, informuje dieťaťu o všetkých podstatných otázkach týkajúcich sa priebehu konania a veci samej. Ak je účastníkom konania osoba so zdravotným postihnutím, zabezpečí súd účinný prístup k spravodlivosti na rovnakom základe s ostatnými účastníkmi konania.

22.K tomuto odvolaciemu dôvodu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie aj keď nevypočul maloleťmu dieťaťu z dôvodov, ktoré uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia rešpektoval stanovisko a názor dieťaťa. Z vykonaného dokazovania najmä zo znaleckého posudku bol súdu prvej inštancie nad všetky pochybnosti známy postoj maloleťmu dieťaťa, ktoré kontakt s otcom dlhodobo odmieta. Pre výrazne odmietavý postoj dieťaťa styk otca s dieťaťom neupravil. Odvolací súd sa zaoberal dôvodmi, pre ktoré súd prvej inštancie dieťaťu nevypočul aj keď toto právo dieťaťa je výslovne upravené v ust. § 43 zák. o rodine a dospel k záveru, že postup súdu prvej inštancie bol v tomto prípade správny. Súdu prvej inštancie nepochybne poznal názor dieťaťa a s ohľadom na vek dieťaťa, ktoré dokáže jasne formulovať svoje stanovisko nepochyboval o výrazne odmietavom postoji dieťaťa k otcovi, na ktorom dieťaťu v súčasnosti nemá záujem nič meniť. Výsluch dieťaťa pred súdom za tejto situácie by aj podľa názoru odvolacieho súdu bol kontraproduktívny a opakovaním už známych skutočností dieťaťom pred súdom nie je ani v záujme dieťaťa a to najmä s ohľadom na jeho zdravotné problémy, ktoré v súvislosti s riešením styku s otcom dieťaťu má. Najmä skutočnosť, že maloleťmu dieťaťu má rôzne zdravotné problémy, ktoré sa prejavujú u dieťaťa najmä pri riešení otázok styku s otcom aj odvolací súd v danom prípade dospel k tomu záveru, že výsluch dieťaťa a to najmä pred súdom, by mohol ešte zhoršiť prežívanie emócií dieťaťa vo vzťahu k otcovi a navodiť dieťaťu nepriaznivý psychický stav, čo nie je účelom, ktoré ust. § 43 zák. o rodine sleduje. Pretože súd sleduje najlepší záujem dieťaťa, v tomto prípade postup súdu, ktorý výnimočne upustil od výsluchu dieťaťa považoval odvolací súd za správny. Napokon ani matkou tvrdený nesúhlas maloleťmu dieťaťa s uloženíím výchovného opatrenia nie je dôvodom na jeho zrušenie. Keďže

z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že prípadný styk dieťaťa s otcom nie je v rozpore so záujmom dieťaťa je súd aj v prípade nesúhlasu dieťaťa povinný konať v súlade s najlepším záujmom dieťaťa a využiť všetky zákonné možnosti k tomu, aby sa styk dieťaťa s otcom začal realizovať. Čo sa týka dĺžky trvania výchovného opatrenia, ktoré namietala matka v podanom odvolaní odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že s ohľadom na dobu, po ktorú sa styk dieťaťa s otcom nerealizuje ako aj výrazne odmietavé stanovisko dieťaťa k jeho realizácii je doba trvania výchovného opatrenia primeraná a vytvára predpoklad, aby boli jeho ciele splnené.

23. Ani dôvody, ktoré uviedol kolízny opatrovník odvolací súd nepovažoval za spôsobilé privodiť zmenu súdneho rozhodnutia. Súd prvej inštancie realizáciu výchovného opatrenia, ktorým je sociálne poradenstvo určil každý páry týždeň v kalendárnom roku v rozsahu jednej hodiny v čase od 15.00 hod. do 16.00 hod.. V konaní nebolo preukázané, že takto určený rozsah poradenstva prevyšuje reálne možnosti ÚPSVaR, pretože ide iba o jednu hodinu každý páry týždeň, pričom konkrétne určená hodina poradenstva je v rámci úradných hodín úradu. Navyše, presným určením rozsahu a času, kedy sú povinní rodičia a maloleté dieťa sa zúčastňovať poradenstva sa dôslednejšie zabezpečí jeho riadna realizácia a cieľ, ktorý sa ním sleduje. Odvolací súd nezistil žiadny rozumný dôvod, pre ktorý by ÚPSVaR Nitra nemohol realizovať výchovné opatrenie uložené súdom prvej inštancie tak, ako je to uvedené v napadnutom rozsudku, preto na dôvody uvedené v tomto smere v odvolaní neprihliadol.

24. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CS, potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP a § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

25. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).